

Cimborona

GYERMEKEK KÉPES LAPJA
Főszerkesztő BENEDEK KIRK

1925
február
22

Csak egyetlen napra.

— Irta: VERNES GYULA. —

Ma úgy szeretnék fehér tejet inni,
Sétálni virágtarkázta mezőn
S buzavirágbokréttát haza vinni.

Ma úgy szeretnék friss szénát szagolni
És lustálkodni hő déli verőn
S templomi csendben földig meghajolni.

Szeretném most: nyugodt legyen az élet,
Szeretnék élni csendben egy napot,
Midőn ezer vágy vad tüze nem éget.

Szeretnék most egy kis faluba menni,
Mindenkinek emelni kalapot
S egy hosszú napig édesen pihenni...

Az ellenség.

Irta: BENEDEK ELEK.

Alkonyodott s a nagymama kint ült a tornácán kis unokáival. Aladár és Zoltán két oldalt ültek mellette, míg Ilonka a nagymama ölébe hajította szőkefürtös fejcskáját s kérőleg nézett rá nefelejcskének szemével. Nézésében benne volt a kérés: édes nagymama, mesélj valamit. Azán szóval is kérte:

— Mesélj, édes jó nagymamám!

— Nem, ma több mesét nem mondok, hanem, ha tetszik, elbeszélék egy történetet az én gyermekkoromból.

— Beszélj, beszélj! — kiáltották egyszerre a gyerekek s a nagymama beszélni kezdett, miközben jóságos arca mosolygott a gyermekkori emlék hatása alatt.

— Azt tudjátok a történelemből, — kezdé a nagymama, — hogy a magyar nemzetnek 1848-ban fegyvert kellett ragadnia szabadságának oltalmára. A mi falunkon nem egyszer vonultak keresztül kisebb ellenséges csapatok s ha szép szerével nem adtuk, erőszakkal vették el tőlünk az élelmiszereket. Folytonos remegés közt teltek napjaink, éjszánk. Aki csak fegyverfogható volt, a falutól távol harcolt, itthon csak az öregek és a gyerekek maradtak. Oh, arról nektek fogalmatok sincs, hogy mily szivdobogva vártuk naponként az újságot, a leveleket a harctérről! Ujjongva fogadtuk a győzelmi híreket, kimondhatatlan levertséggel a vereségeket. Mert bizony a vitéz honvédek is többször elvesztették a csatát a túlnyomó erővel szemben.

Egy szombati napon, — úgy emlékszem rá, mintha ma történt volna, — fényes győzelem hírért hozták az újságok. Nagy volt az öröm, de milyen nagy! A tiszteletes ur a falu véneivel elhatározta, hogy meg sem várják a vasárnapot, még az nap hálaadó istentiszteletet tartanak a győzelem örömére. Aki csak itthon volt, mind ment a templomba a harangok hívó szavára. Én is szerettem volna menni, de mamám otthon hagyott, hogy vigyázzak a kis testvérkémre, Erzsikére, aki akkor négy éves volt. Én már tíz éves voltam akkor. Nem jó

kedvvel bár, de otthon maradtam s Erzsikével hátra mentem a gyümölcsös kertbe, mely a falu alsó felén feküdt. A házunk is kívül esett a falun s éppen az országotra nyílt.

Őszre járt az idő, a fák tele voltak mindenféle jó gyümölccsel. Emlékszem, különösen dió sok termett abban az esztendőben. Egyszerre csak megszólalt Erzsike s kért, hogy szedjek diót neki. Olyan szépen kért, hogy nem tudtam ellentállani. A közelbe hevert egy könnyű létra, egyik diófának támasztottam s hamarosan fölmásztam rá. Amint az első ágat elértem, léptem ágról-ágra, mignem a fatetejére értem. Találtam volt biz' én alább is diót, sokat, de valami különös sejtélem mind fölebb fölebb vitt. Ott állottam a legfelső ágon. Előttem terült el a másodsor is lekaszált rétség, melyen már javában virított az őszi kikirics s távolabb a szép cserfa-erdő, hova oly sokszor vittek szüleim, mikor még édes apám is itthon volt s nem kellett harcolnia az ellenséggel. Amint szemem végig kalandozott a réten, egész az erdőig, az én drága jó apám jutott eszembe, aki most messze, messze, túl az erdőn harcol mindnyájunk édesanyjáért: a hazáért. Hanem egyszerre iszonyu ijedség fogott el. Csodák csodája, hogy ijedtemben le nem estem a fáról. Az erdő szélén épp akkor bukkan föl egy nagy csapat katona. Éles szemem azonnal látta, hogy ellenséges katonák, kik egyenest a mi falunknak tartanak.

— Szent Isten! — kiálték föl s megreszketet minden tagom, — mit tegyek! Vége mindnyájunknak! Ennyi katona még sohasem jött erre. Lehetek vagy ezeren!

De hirtelen összeszedtem bátorságomat s mint egy mókus, fürgén lekusztram a fáról. Erzsikének csak annyit mondtam, hogy mindjárt visszajövök s nem is várva, hogy mit szól, lélekzet nélkül szaladtam a templom felé. Mire azonban odaértem, meggondolám, hogy, ha egyenest beszaladok a templomba, nagy ijedség lesz abból. Megállapodtam hát a templom ajtaja előtt s óvatosan benéztem. A hátuló

padon ült egy ős öreg ember: Nagy Pál. A háta mögé sompolyogtam s kiszóllítottam. Sze rencsére, senki sem vette észte. Kint a templom udvarában hirtelen elmondoztam, hogy mit látam. Az öreg Nagy Pál összeráncolta homlokát s magában mormolta:

— Bizonyosan a megvert ellenségtől szakadtak el. Ezek majd gyujtogatnak, pusztítanak, amerre elhaladnak.

Aztán egy kis gondolkozás után felém fordult:

— Derék kis lány vagy, szép tőled, hogy ide futottál. Talán még megmenthetjük a falut. Eredj csak vissza, leányom. Bizonyosan először is hozzátok állítanak be s ha csak lehet, tartóztasd fel. Nyisd föl a pincéteket, adj nekik enni, innivalót, amennyi csak telik.

Be sem vártam jóformán az öreg szavait, szaladtam haza. Erzsikét otthagytam a kertben, magam meg a ház elé állottam s úgy vártam az ellenséget. Szivem hangosan dobogott, de amikor egy lovastiszt belovagolt az udvarra, összeszedtem minden bátorságomat s mosolyogva léptem elébe. Künn az uton állott vagy harminc katona, amiből azt következtettem, hogy a többi ott maradt az erdőszélén (amint, hogy úgy is volt) s ezek előre jöttek kikémleni, hogy nincs-e közelben honvédség?

A tiszt katonásan üdvözölt s mosolyogva köszöntött.

— Jó napot, hugocskám!

Én szintén mosolyogni igyekeztem s illeendően meghajtottam magamat.

— Jó napot, tiszt bácsi!

— Ki van itthon, hugocskám? — kérdé.

— Senki, tiszt bácsi.

— Hát, hol vannak?

— A templomban, — feleltem én őszintén, — imádkoznak.

— Ugyan, ugy? — kérdé a tiszt, különös módon hangsúlyozva ezt a két szót. — Talán bizony honvédek érkeztek a faluba?

— Óh, dehogy, — feleltem én, — nem láttunk mi már egy fél esztendeje honvédet; de talán tetszenék egy kis enni, innivaló? — kérdeztem én egész vártalanul.

A tiszt meglepődve nézett rám.

— Enni, innivaló? — kérdezte csodálkozva, — az ellenségnek?

— Miért ne? Az ellenség is lehet éhes meg szomjas. Aztán, ugy-e, tiszt bácsi, hogy maguk sem jó kedvükből harcolnak?

A tiszt nem felelt, de észrevettem, hogy mosoly lebbent el az ajkán.

— Hát csakugyan adsz nekünk enni, inni? — kérdé újra.

— Milyen kérdés? — feleltem én sértődötten. — A magyar vendégszerető ám még az ellenségével szemben is, azt hallottam az édesapámtól.

E szavakra a tiszt intett a künn álló legényeknek s azok, kettő kivételével, bejöttek az

udvarra. Én meg hamarosan kinyitottam a pincét meg az éléskamrát s egy pillanat múlva a katonák már javában lakmároztak.

Már lehetett vagy félórája, hogy ettek, ittak, amikor egyszerre csak a falu másik végében ágyuk dördültek el.

Rémülten sikoltottam fel. Azt hittem, hogy a többi ellenséges katona a falu másik végére került s onnét lövik össze a falut. De az én vendégeim is meg voltak lepve és ijedten ugrottak fel a rögtönzött asztalok mellől.

— A honvédek! — ordított a tiszt s abban a pillanatban lovára kapott. Példáját követte a többi is s eszeveszetten vágattak el az erdő felé, ahonnan jöttek.

Én mintha a földhöz szögeztek volna, úgy állottam az udvar közepén s csak akkor tértem magamhoz, amikor édesanyámmal együtt megjött a falu népe is s kézről-kézre kapva csókolgattak, éljeneztek engem. A nagy örvendezésben alig tudtam kivenni, hogy amíg én az ellenséget traktáltam, az alatt Nagy Pál csendesen tudatta a néppel, hogy milyen nagy veszedelem fenyegeti a falut s hogy ezt kikerüljék, cselhez folyamodtak. Volt a faluban néhány mozsárágyu meg egy pár rozsdás puska is, azokkal elkezdtek lövöldözni, puffogatni s az ellenség azt hitte, hogy: jönnek a honvédek. El is szaladtak úgy, hogy többet vissza sem jöttek!

Az utolsó kérdés.

— Cosbuc után: Eröss Alfréd. —

Ifjan, délcegen harcba mentél
S mint koldus, óh, most ugy lérsz haza,
Szegény fejed, nyomorék lettél
S Istenem, mit vesztelt a haza!

De te látni fogod a faludat
És kedves házadat a völgyben
S a madarak... hallod dalukat,
Ha leheveredél a zöldben.

És szerető, édes jó anyád
Könnyezve fog síelni eléd,
Nyakad köré fonja majd karját
S te örömmel csókolod kezét.

És én? Meghalni ill maradok
Az üldöklő pogány hadakkal,
Oh, nem érem meg a holnapot,
Nem bátorítsz lelkes szavakkal...

Ha jó anyám kérdeni fogja,
Szeretett fia most merre jár?
Ha kérde azt, hogy megy a sorsa
Hol vándorol, mert epedve vár...

Mondjad azt néki, harc mezején
Lábamon gyöngén sebesültem
És mikor te innen elmentél,
Már sátorom előtt is ültem...

Ó, ne mondd meg néki a valót,
Reszkető szíve megrepedne,
Ha megtudná, hogy meghalok,
Tudom, csak a siréért epedne...

Mért keserítsd muló napjait,
Mért ne haljon meg boldog hitben?
Ne keresse fia hamvait...
Nem találja meg sohse itten...

Szentimrei Jenő verseskrónikája.

II.

Gellért püspök vértanu halált hal.

Idegen országok sok nagy tudós papja,
Hogy magyar szivekbe hitet oltogatna,
Hogy Jézus vallása a pogányok között
Gyökeret verhessen: hazánkba költözött.

Oseik vallását, kivált eleinte,
Nem igen akarták váltani új hitre.
Fel is lázadtak a buzgó papok ellen,
Hogy megrontják őket ismeretlen nyelven.

Elsőben elfogták Buda ősz püspökét,
Gellértet és nyomban halálra ítélték,
Szent pap köntössét leszaggatták róla
S zárták hegyes szöggel kibélelt hordóba.

Kelenhegy ormáruul így gördíték élve
Vértanu halálba, Duna mély vizébe.

***

Róla nevezték el Gellértnek a Kelent,
Fokán ma is ott áll ércebeöntve a szent
S feltartott kereszttel holtan is hirdeti:
Örök életet nyer, ki Jézust követi.

Szent István koronája.

A régi magyarok pogány hiten éltek,
Egy Istent tiszteltek s egy Istentől féltek.

A jó Isten, Hadur, oldalukon harcolt,
Ármány hozta rájuk a bajt, a kudarcot.

Mignem a vezérük István lett, ki végre
Rávezette őket a Krisztus hitére.

Kik addig csak harcok lármáját kedvelték,
Házatértek békén s földjüket művelték.

Követet is küldött pápa udvarába
S ajánlotta népét Isten oltalmába.

Kegyesen fogadta a futárt a szent pap
És szólt: „Ilyen jó hírt nem hallok mindennap.

Urad tetteiről tudok már mástól is,
Tudom, nemcsak vezér, buzgó apostol is.

Épp ezért jutalmul küldöm e koronát,
Hogy véle királlyá szentelhetné magát“.

Iffhon István vezért nagy fényvel, pompával
Meg is koronázták a szent koronával.

Az naptól a magyar minden új királya
István koronáját tüzi homlokára.

A korona, meg a kard története.

Békesség szerető, jó király volt Endre,
Vérontásban néki sohase telt kedve
S ha mégis úgy fordult, hadakozni kellett,
Öccse, Béla herceg vezette a serget.

Mint vezér, sok dicső, nagy tettet vitt végbe
S a magyarok bizony, az Endre helyébe
Bélát szivesebben látták vón' a trónon,
Hogy új dicsőségért előttük harcoljon.

Hallszott is gyakorta király udvarába:
„Hej, Bélának rosszban sántikál a lába,
Egyszer még haddal fog bátyja ellen menni,
Ha már vezér, mindjárt király akar lenni“.

Nagybeteg volt Endre éppen akkortájtban,
Hallja, mit susognak szélteben-hosszában.
Egy szép napon öccsét magához kérte
A koronát s kardot ágya mellé tette.

„Ki allattomban jár, nem is jóban jár az.
Hivattalak tehát, édes öcsém, válassz!
Amelyik kell: tied, amelyik nem, hagyd ott.
Koronám akarod, vagy tartod a kardot?“

Béla könnyes szemmel Endrét megölelte:
„Nagyon jó vagy hozzám, köszönet érte.
A koronát tartsd meg, én a kardot kérem
S bárki fia ellen koronád megvédem!“

(Kolozsvár.)

A manók bünhődése.

— Színjáték. —

— Irtó: CSÜRÖS EMILIA. —

A színpad: erdő, amit úgy készítünk, hogy faágakkal állítjuk körül a szobát, a közepre pedig fűvet hintünk vagy egy zöld szőnyeget, hogy az legyen a tisztás. A színpad közepén egy fatörök áll. Lehet egy-két fát is elhelyezni a színpadon, amit összekötözött faágakkal is helyettesíthetünk. A fán egy rigó fűtyül. (Valaki utánozza a rigófűtyüt)

MIK:

[a földön ül és diót tör, felnéz a fára]

Bolond vagy te, fűtyös rigó,
Hát persze, hogy jó a dió.
De mért nem eszel, bohó,
Ha tudod, hogy olyan jó!

MUK:

[bebukfencezik, majd talpraszökken]

Szervusz, Mik! Jaj de jó, hogy láthatlak!

MIK:

Szervusz, Muk! Jaj de rég nem láttalak!

MUK:

Miket fűtyül a rigó?

MIK:

Azt, hogy érett a dió.
Bizony, finom csemege
Itt zörög a zsebembe!

MUK:

Én egy pókot kergettem
S olyan nagyot nevettem,
Mert míg tölem menekült,
Egy fecske arra repült
S amíg a pók észrevette,
A fecske már le is nyelte.
Ugy biza! Hahaha!

MIK:

Okosabbat mondok én, Muk!
Míg a diót ropogtatjuk.

[megsímogatja]

Teneked is adok ám,
Mert tele a tarisznyám!
Kisütünk egy mókátérvet
S ha a szél érte megkerget
Elbujunk előle, fenyőfa tövébe!

MUK:

[feldobja a sapkáját]

Hajahó! Ez lesz jó,
De hol zörög a dió?

MIK:

[a zsebébe nyúl és ad neki]

Mik és Muk, ha összeáll,
Olyan mókát fabrikál,
Hogy kacag a világ bele,
Fű, fa, felhő kacag vele.

Az egyik a fatörökre ül, a másik melléje a földre és mind a kellen diót ropogtatnak.

MUK: Hát tudod, Mik, azt gondoltam,
Hogy egy mókust alattomban
Megtogunk

És táncolni tanítunk.

MIK: Annál jobbat tudok én,
Elmondani szeretném!

MUK: Tán nyergeljük meg a medvét

Vagy fogjunk meg egy kis fecskét,
Tanítsuk kukorékolni,
Csak úgy tudjon csicseregni?
Hahaha! Csakis kukorékolva!

MIK: Hallgass meg hát engem is, Muk!

Ha elmondtam, majd megtudjuk,
Kinek jobb a mókátérve,
Az lesz majd megcselekedve.
Figyelsz rám, pajtikám?
Furfangost gondoltam ám!

MUK: Mondd hát, mondd hát, hallgatom
Míg a diót majszolom!

MIK: Hát én azt gondoltam épp,
Hogy fogjunk egy emberkét,
Kisfiút vagy kisleányt,
Pirosat vagy haloványt,
Cifra Katit, borzas Böskét,
Lustát avagy ugri szöcskét.
Mindegy, azt mi ne taksáljuk,
Hanem szépen lesbe álljunk
És ha jönne az erdőbe,
Fussunk vidáman előtte.
Csalogassuk kézzel, szóval,
Vadvirággal, mogyoróval
És ha egyszer ideért,
Átlépte a varázstért,
Majd egy nagyot kacagunk,
Mert emberkét foghattunk.
Jó lesz, mi, Muk paji?
Akkor fogunk kacagni!

MUK:

[felugrik és a sapkáját a földhöz vágja]

Ez nem szófia beszéd,
Fogjunk hát egy emberkét!

Jobbról is, balról is beszalad 4 kis manó. (Lehet 2-2 is, ha kicsi a szoba.) Körültáncolják Mik és Mukot mókás ugrándozásokkal. Ének: „Áll a malom, áll a vitorlája” dallamára:

Az erdőben vig manócskák élnek,
Vig manócskák semmitől sem félnek.
Vidám táncal örülnek a nyárnak,
Sírnek ha a fecskék messzeszállnak.

Mik és Muk két pajkos manóherceg,
Mókával tölt minden tűnő percet.
Cseng az erdő, hol kacagva járnak,
De sutba bujnak, ha vége a nyárnak.

MIK:

[feláll a falörzsre]

Elég legyen a notából,
Kifogytunk már a kőtábol,
Mik és Muk ma nem beszél,
Halljátok, hogy zug a szél?

[A manók mind a fülükhez teszik a kezüket és úgy hallgatóznak.]

MANÓK karban:

Jaj nekünk, jaj nekünk,

Itt van a szél, mehetünk,
Fut onnan minden manó,
Hová toppan Szél apó.
Jaj nekünk, jaj nekünk,
Kerget a szél, mehetünk.

MIK:

[Itt feláll és hallgatózik]

Én nem hallom a szelet,
Talán egy szárnyas sereg
Repül innen délfelé
S zug a levegő belé.

MANÓK:

Persze, hogy egy fecskeraj
Indult utnak. Ez a zaj.
Hurrá, hurrá, Mik és Muk,
Akkor vigan maradunk.

[Ugrálnak, sípkójukat feldobják, bukfencel hánynak.]

MUK:

[felugrik a fatörzsre]

Csend legyen és figyelem,
Fusson, ki nem tart velem,
Fejomben van egy új móka,
Mik és Muk tud még csak róla.

MIK:

Jó lesz Muk, elmondanunk,
Igy majd többen kacagunk.

MUK:

Ide süssön minden manó,
Kinek az esze nem tapló.
A mi tervünk csodaszép,
Még ma fogunk emberkét.

MANÓK:

Hurrá, Mik és hurrá, Muk!
Az emberkét megfogjuk.

MUK:

Kiülünk az erdőszélre
Én is, Mik is, ti is mind.
S akinek a közelébe

Jön valaki, az majd int.
Csalogatjuk kézzel, szóval,
Vadvirággal, mogyoróval,
Amíg ide el nem ért
S átlépte a varázstért.
Akkor aztán megfoghatjuk,
Kedvünk szerint táncoltatjuk,
Ugrál, játszik majd velünk,
Nótáz, dalol minékünk!

MANÓK:

Heje hó! — Így lesz jó!
Mik és Muk okos manó!

MIK:

Node most lássunk munkához!
Én ülök a nagy tölgyfához,
Te a fenyőfához ülj,
Te egy bokorba csücsülj,
Fele erre, fele arra,
Lesben állni, — rajta, rajta!

MANÓK:

[megint az „Áll a malom” dallamára]

Rajta, rajta, vidám manótábor!
Most derül ki, ki az ügyes, bátor.
Kinek lesz a legtöbb szerencséje,
Az bukkan először emberkére.
Lesz most nóta, vig kacagás, zengő,
Éjjel-nappal hangos lesz az erdő.
Nem lesz manó, kinek nincs jó kedve,
Megirigyli a kacagó gerle.

[Kiszaladnak, Mik jobbról, Muk balról visszadugja a fejét.]

Muk:

Mik, vigyázz!

Mik:

Muk, ügyelj,
Mindenfelé jól figyelj!

[Eltűnik mind a kettő.]

(Vége következik.)

Egy krajcár.

Levél Anikónak.

Elmondok neked egy rövid és egyszerű
kis történetet, Anikó. Aztán majd, ha a végére
értem, kérdezek tőled valamit. Jó?

Hát ide figyelj. Kezdem.

*

A templom sarkánál állott az öreg, vak
koldus. Ott áldogált télen dermesztő hidegben,
nyáron perzselő hőségben, kora reggeltől késő
estig. Hátát neki vetette a templom sarkának.
Világtalan szemét belefurta a semmibe. Ha
jött valaki, meghallotta a lépéseket és reszkető
kezével elébe tartva rongyos kalapját alamizs-
náért könyörgött.

Bizony, sokan elmentek előtte félrenézve,
mintha meg sem látnák, de voltak, akik meg-
állottak és apró filléreiket oda hullatták a
kalapjába.

A kis Edit ott kanyarodott el minden
reggel az iskola felé a templom előtt. A sar-

kon megállott, elővette kis táskáját és két
krajcárt tett a koldus kalapjába. Jucika is
arra ment az iskolába. A sarkon ő is megál-
lott mindég és köténye zsebébe nyulva egy
krajcárt adott a vak embernek.

A kis Edit szülei gazdagok voltak. Szép
nagy palotában laktak. A kis lány csinos bőr-
táskában hozta a könyveit és Jucikával nem
szeretett beszélni.

Jucika csak úgy kézben hozta a könyveit.
A ruháit otthon régi ruhákból varrta az édes-
anyja. Szegények voltak Jucikaék. Nagyon
szegények.

Egyszer aztán egy reggelen mindketten
egyszerre értek az öreg koldus elé. Oda adták
az alamizsnát. Edit végignézte Jucikát. Aztán
csendesesen mendégáltak tovább. Edit vigyázott,
hogy vadonatúj ruhátskája hozzá ne érjen a
Jucika kopott köntöséhez és lakkcipős lábával
kényesen kerülgette a göröngyöket.

Egy darabig mendégéltek csendesen. Aztán Edit megszólalt.

— Te csak egy krajcárt adtál?

— Csak.

— Én mindig kettőt adok.

Jucika összeszorította kicsi száját és nem szólt semmit. Mentek tovább.

Edit megint megszólalt.

— Én otthon minden reggel külön öt krajcárt kapok apukától, hogy a koldusoknak adjam. És anyukától ötöt uzsonnára. Az ötből, amit apukától kapok, kettőt adok a koldusnak és háromért cukrot veszek. Te nem kapsz?

Jucikának már-már sirásra állott a szája.

— Nem, — mondta — én nem kapok. Mi nagyon szegények vagyunk. Az apukám nem él már és anyuka reggeltől estig dolgozik. Éjszaka aztán varr és mos reánk. Mert mi ötven vagyunk. A bátyám, a legidősebb, már nagy diák és kisebbeket tanít. Tőle kapok minden reggel két krajcárt uzsonnára.

A kis Jucikának felcsillogott a szeme. — De én csak egyet költök el és egyet odaadok a vak koldusnak.

Edit felbiggyesztette az ajkát.

— Egyet?

— Egyet.

Mendégéltek tovább.

Az iskola ajtóban aztán elváltak.

Figyeltél, kicsi Anikó? Ugy. No, most mondd meg szépen, kit szeretsz jobban? Editet, aki két krajcárt ad a vak koldusnak vagy Jucikát, aki csak egyet ad?

Várj. Ne mondd meg. Én tudom, mit mondanál. Hanem ha majd a kis barátnőiddel,

játszó társaidal elbeszélgetsz, kérdezd meg tőlük is. És mondd meg nekik, hogy te melyiket szereted?

Beszélgessetek. Lássuk, ki mit mond.

(Kolozsvár.)

Török Sándor.

Jó testvérek.

**Egymásba fonódva,
Sohasem kocódva,
Igy szereti látni
Testvért a testvérrel**

Elek nagyapóka.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

Délután két óra volt ekkor. A júliusi nap ragyogó tisztán tündökölt s az égen egyetlen báránnyal sem uszott. Kelet felől bársonyos simítású, enyhe, szelid szellő lengedezett. Nem erős, nem rossz indulatú, nem is olyan, mely szeszélyesen változtatgatja irányát. Tökéletes sárkányozó idő volt, melyet a vásártériek is igyekeztek kihasználni, mert most a szokottnál is több sárkányuk uszált a levegőben.

Az Albatroszt cipelő gyerekek, akiknek tekintete először is az eget vizsgálta, észrevették a vásártéri sárkányokat, de nem szóltak, csak egymásra néztek s tekintetükben fölényes és lekicsinylő mosoly tükröződött.

— Rögtön nem fogtok oly büszkén uszálni odafönt! — árulta el gondolatukat mosolygásuk.

Igy értek a kis-tér közepére, ahol le is

tették a sárkányt. Ekkor Labancz Jóska lehajolt a földre, egy tele-marok port vett fel és ezt magasra dobta.

A fellökött por finomabb szemcséit elkapta a szellő és sebesen sodorta nyugat felé.

— Arra fuj, — mutatta aztán az irányt Sánthának a nagyobb biztonság kedvéért.

Sántha Gabi erre a szél irányával szembe fordította a sárkány elejét és jobbjával erősen fogva a zsinag-gombolyagot, két-három lépést futott a széllal szembe.

A szellő már az első lépés után belekapaszkodott a szárnyakba s a következő pillanatban az Albatrosz II. felemelkedett a levegőbe s szabadulni vágyó hatalmas erővel feszítette a zsinagot.

Sántha Gabi most megállott, hátat fordított a szélnek s csillogó tekintetét a sárkányra

szögezve állandóan, lassan engedni kezdte a spárgát.

Az Albatros II. pedig, amint gombolyodott a zsinég lefelé, úgy emelkedett felfelé. Nem sietett. Mozgásában volt valami méltóságteljes nyugodtság és sok-sok biztosság.

Már a házak fölé emelkedett, majd a fák csucsait is elhagyta, aztán a távirópóznák is alatta maradtak... A gombolyag egyre görgött a földön, mind kisebb és kisebb lett, az Albatros II. pedig egyre magasabbra jutott. Már a torony gombjával kacérokodott, aztán — mintha az is alacsony lenne neki — még feljebb rugtatott. És minél magasabbra jutott, annál inkább sietett, annál feljebb vágyakozott, miközben az orrán lévő csavar-lapát — akár csak a valódi repülőgépeknél — örült sebességgel forgott s berregő hangja egész a lent állókig hallatszott...

A vásártéri sárkányok egymásután maradoztak az Albatros II. alatt, végre a legmagasabban állót is elhagyta, annak is fölébe emelkedett.

És még folyton uszott felfelé. Telt a gombolyagból, a szerkezete pedig birta a magasságot.

Végre elfogyott a zsinég s az Albatros II. már nem emelkedhetett tovább. Ekkor szép lassan egy nagy kört irt le a végtelennek tetsző magasságban, mintha csak szét akarna nézni, hogy mi történik mélyen alatta a Földön s merészkednek-e utána törtetni a többi sárkányok?...

De a sárkányok nem hogy utána merészkedtek volna, hanem pár perc múlva, szinte egyszerre, riadt sietéssel igyekeztek lefelé, míg végre valamennyien teljesen eltűntek a levegőből.

Alig egy negyedórai fentlét után az Albatros II. egyedül uralkodott az egész levegőtengeren...

Vajjon, mi történhetett a vásártéren? Mi okozhatta a riadt megfutamodást?...

VII.

Haditanács a vásártéren.

A vásártér a városkának a vasút felé eső végén terült el. Nagy, füvel benőtt üres telek volt ez, legalább ötször akkora, mint a kis-tér. Körülötte apró, fehér, szegény emberek hajlékául szolgáló nádfödeles házikók állongtak, mint különös csipke-szegély valami óriás zöld bársony terítón...

Ezen a térségen tartották három-hónaponként az országos vásárokat, amikor szinte szűknek bizonyult, annyi nép tolongott, annyi sátor és deszka-bódé állott rajta. Körhinta, léghajó-hinta, gyors-fényképész, jövendőmondó, panoráma, afrikai vadember, céllövészet, karikadobás, szerencse-játékos, indiai bűvész — mind, mind található volt itt. Mézes-kalácsos sátorokból egész utca állott, ugyszintén a csizmadi-

bódékból, melyekben hosszú rudakon csüngtek a ráncos torku, réz-patkós rámás csizmák; annyi volt, mintha az egész világ csizmadiái idehordták volna gyártmányaikat. De cifra szűrőkben, fekete zsinóros magyar ruhákban, víganóknak való színes kelmékben is bőven lehetett válogatni, mert az eféléket árusítóknak is egész utcájuk volt s talán itt hullámzott leg-sűrűbben az ember-tömeg... Hát még a szegedi paprika-árus, makói hagymás, mezőturi cserepes, tót fakanalas, német kasza-kapa kereskedő, szolnoki szijgyártó és timár, no meg Isten tudja, hová való, honnan jött daloskönyv meg naptár kínálgató mennyi volt! Valóságos csoda, hogy valamennyien elértek. Hiszen ha vevő meg bámuló és annyi énekes koldus nem is lett volna itt, akkor is megtelt volna az egész térség. Hát még így, ezekkel együtt!

De ez csak egyszer volt három hónapban, akkor is csak hajnaltól sötétedésig, amikor aztán kiürült a vásártér. De azért az év többi napjain sem volt néptelen. Benépesítették a környékbeli gyerekek, sőt a város távolabb eső részeiből is ide sereglettek a fiúk, mivel ennél alkalmasabb hely nem is volt elképzelhető gyerekek számára. Itt aztán lehetett futkározni, hajdu-pandurt játszani, duplexezni, métázni, futballozni, füles-lapdázni. — volt hely bőven s nem kellett félni, hogy ablaknak repül a lapda vagy a pecek.

És mindennek fölött lehetett sárkányt eresztetni, mert nem volt a közelben egyetlen fa sem, ami pedig — tudvalevőleg — nagyon fontos dolog, mert a fa a sárkányok legnagyobb ellensége s ha csak teheti, dus lombjával belekapaszkodik a felfelé igyekvő sárkányba s irgalmatlanul szétmarcangolja, mintha csak haragudna rá, amiért magasabbra merészkedik jutni, mint koronájának csúcsa...

És a vásártéren mindig, még a legnagyobb szélcsendben is volt elegendő légáramlat ahhoz, hogy fel lehessen engedni még a kevésbé állós sárkányt is.

Nem csoda tehát, ha — különösen délutánonként — a városka csaknem valamennyi gyereke ide jött szórakozni, játszani vagy a mások játékát bámulni. S az sem csoda, hogy nemrégiben, a már említett csufos vereség előtt, még az alsóbb gimnazisták is ezt a helyet használták játék-térnek meg sárkány-eresztésre, noha messze bent a városban laktak s noha rajtuk kívül a lenézett polgáristák, sőt még a suszterinasok is itt tanyáztak szabad idejükben... De hát nagy volt a térség, elértek rajta mindnyájan úgy, hogy még csak tudomást sem kellett venniök egymásról.

A gimnazisták veresége óta azonban a polgáristák voltak a vásártér egyedüli urai...

A vásártérik nem állottak szövetségben, alapszabályok sem kötötték egymáshoz, mégis a közös tér és a gimnazisták fölött aratott

döntő győzelem emléke a szövetségénél is szorosabban összeforrasztotta őket. Sőt, ha nem is választott, de azért mindnyájuk által egyformán tisztelt és becsült főnökük is volt, aki még a tekintetével is parancsolt nekik s szavának vonakodás és habozás nélkül engedelmeskedtek valamennyien.

Ez a rettegett főnök Nagy Jancsi volt.

Nagy Jancsi, aki most végezte a polgári harmadik osztályát, korához képest tulságosan magas, vállas, izmos gyerek volt. Egész fejfelé emelkedett ki társai közül s nagy erejével rövid idő alatt vezére lett a vásártérieknek. Ha valami vita vagy veszekedés támadt közöttük, Nagy Jancsi volt a bíró s ítélete szent és sértetetlen volt. Valóságos fejedelemlékként viselkedett a vásártéren s jaj volt annak, aki nem adta meg neki a kellő tiszteletet. A legenyhébb büntetés, ami az ellenszegülőt érthette, a vásártérről való kizárás volt.

Tisztelték tehát, de egyben félték is tőle mindannyian.

Nagy Jancsinak volt egy éles szavu, berregő hangú ólom-sipja. (Vasuti kalauz volt az édesapja attól csente.) Amikor belefujt ebbe a sipba, amelynek szava a vásártér legtávolibb pontjáig is elhallatszott, azonnal megállott minden játék s a gyerekek sietve igyekeztek a vezérhez, hogy meghallgassák parancsát.

Nagy Jancsi pedig a legszeszélyesebb parancsokat osztogatta: egyszer megtiltotta, hogy ezt, vagy azt játszassák, máskor beosztotta, hogy a tér melyik részében mit szabad játszani, sokszor pedig valóságos adókat rótt a játékosokra: csuzlit, színes ceruzát, márvány-golyót és hasonlókat követelt tőlük, amiket a többiek alattvalói hűséggel szolgáltatottak neki...

Nagy Jancsinak is, mint valami fejedelemlékek, voltak bizalmasai, besugói, cinkos társai. Ezekből állott a szűkebb udvara, ezek állandóan körülötte voltak, közvetlenül ezekkel érintkezett csak s ezek hajtották végre parancsait, iléleteit is és ezek üldözték el a vásártérről a kizárásra ítélteteket. Természetesen, ezeket a bizalmas embereket néha-napján megjutalmazta a beszolgáltatott adókból s azal is kitüntette őket, hogy az olyan játékoknál, amelyeknél két pártra kellett oszlaniok a játékosoknak, ezeket mindig maga mellé választotta. Szóval, nem utolsó kitüntetés volt Nagy Jancsi bizalmasának lenni. Versengtek is e kegyért valamennyien, de a vezér nagyon válogatós volt s csak hosszú tanulmányozás

és teljes kiismerés után engedett valakit közelébe férközni, viszont a legkisebb hibánál már kegyvesztett lett a vétkes... Így aztán négy-nél-öt-nél több bizalmasa sohasem volt egyszerre.

Ebben az időben öt gyerek tartozott Nagy Jancsi udvarához: — Kocsis Miska, Tóth Andris, Ecseki Gyurka, Szabó Pali és Madár Matyi. Ezek mind egy-idősek voltak vele és testalkatban, erőben — egy kivételével — csaknem hozzá hasonlóak. Mert a megválasztásnál első sorban az erő döntött Nagy Jancsinál s ettől a szabálytól csak Madár Matyinnál tekintett el. Madár Matyi alacsony, vézna, kissé pupos, bicegő járasú gyerek volt, aki a legkevésbé remélhette, hogy valamikor is a Nagy Jancsi bizalmasai közé fog tartozni. És hogy mégis ez a kitüntetés érthette, azt nem is testi kiválóságainak köszönhette. Hanem köszönhette annak, hogy ő volt a legsunyibb, a legravaszabb, a legjobb besugó, a legárukodóbb s mindezen képességeinél fogva nagy-szerű szolgáltatokat tett Nagy Jancsinak. Mindent ki tudott szimatolni Madár Matyi s minden szolgálatra vállalkozott, amihez nem kellett különösebb testi erő.

(Folytatása következik)

Mi hiv?

— Irla: MOLNÁR SÁNDOR. —

Mi hiv e régi, régi helyre?
Én tünődöm és zsihong a vérem,
Tán egy nyári hajnal, amelyre
Gyermekesen vágytam már régen?

Tán napjaim, mik itten elmaradtak,
Vagy játszópajtásim régi dala hiv?
Vagy szerencsém, melyek elhaladtak,
Vagy a tavon függő, ringó hid?

Vagy ti nyárfák, ti sugaras szépek,
Vagy ti szomorú fűzfalombok?
Vagy ti virágos, láncfüves rétek,
Kik emlékembe visszaosontok?

Vagy ti hivatok tiszaparti esték,
Szántóföldek és kopasz ugarak?
Hol károgva, tépve, éhesen lesték
Zsákmányukat éhes madarak?

Én nem tudom, de mégis itt vagyok,
Élek — élek és a szívem remeg.
S lassan nyulnak feléd e bus karok:
Mint orvosságért a haldokló beteg.

(Cseke.)

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóizü csokoládéből
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

A csodazsebek.

(Kicsi leányoknak.)

— Irta: K. BENDRE RÓZA. —

Amikor Jolánka még olyan kicsi leány volt, hogy legnagyobb örömét abban találta, ha kopogós topánkáját ledobva, legalább néhány percig kedvére ugrálhatott mezítlább az utca közepén levő bokáig érő porban, alig mult el egy nap is anélkül, hogy valami új játéktárgy ne került volna a házhoz.

Hogyne, hiszen az apuka ruháján összesen tizenegy zseb volt! (Aki megszámlolja az apukája ruháján levő külső, belső, kisebb, nagyobb zsebeket, rájön, hogy most még több lehet!)

Ezek között a zsebek között legtöbbit ért a felső kabát két külső zsebe, mert abban néha egy-egy araszos kis baba is meghuzódott. — Sodrófa, főzödények, tepsik, mozsár, palacsintasütő, mind, mind ezekből a derék zsebekből kerültek elő.

Dehát a jóból is csak sok, ami sok! Igaz, hogy azóta sem volt olyan jómódom, mert akkor lépten-nyomon tepsiken, meg mindenféle cifravágányokon sétálhattam. Én ugyan adtam Jolánkának egy hatalmas skatulyát, amibe belepakolja azt a sok csörömpölő mindenfélét, de azok mintha összebeszéltek volna, úgy szerte-széledtek, hogy tele volt velük az egész lakás.

Majdnem tönkrement a derekunk az Eszti leányzóval, míg az elvándorolt játékokat ágyak, szekrények alól valami keservesen előhorgásztuk. De alig szusszantani egyet a nagy munka után, már újból vígan csörömpölt egy csillogó mozsár a cipőm orra előtt:

— Grrr, grrr! Én kijátszottam veled!

Apuka meg folyton azzal kedveskedett:

— Kiszakadt a zsebem! Beleakadt egy kis tepsi. Kérlek, varrd meg hamarosan!

— Hát ugy tudjátok meg, te meg a lányod, hogy én a mai naptól kezdve nem bujkálok többet az ágyak alatt, sem semmiféle tepsivel szakgatott zsebeket nem varrogatok! — fakadtam ki egyszer nagy mérgesen. Végy ennek a lánynak még egy ügyes kis sparhetet, amelyiken cső is van, meg karikák, aztán vége! Többet semmit, egy darabot, mert itt rendnek kell lenni!

Azzal szakajtókosarakba raktam a játékokat mind. Egyik kosárba a bababutorok kerültek, másikba a konyhaedények, a harmadikba pedig vegyesen mindenféle.

— No, Jolánka, nézz csak széjjel, hova rakjuk ezután a játékaidat, hogy ott szép rendben legyenek és könnyen hozzájuk juthass! — adtam ki a rendeletet.

— Egy külön szobába, anyukám!

— A gyerekszobák most a holdban vannak! Azon törd a buksi fejed, hogy különszoba nélkül is lakást adj a babáidnak.

Csodamódon kiokoskodta Jolánka a dolgot.

— Van már hely! — szólt diadalmasan.

— Hol?

— A zongora alatt.

— Ugyan eredj már!

— Igazán! Tessék csak leülni erre a kis székre és megnézni, hogy milyen pompásan be lehetne ott rendezkedni és hogy milyen könnyen oda tudok én bujni. Ha alája ülök, játszani is lehet ott.

Előbb csak nagyokat nevettem rajta, de később már én is komolyan gondoltam reá. Hiába, kevés a férőhely... Minden sarok, minden zug tele van butorral. A zongora alja valóságos kis sziget, jó világos helyen, a fal mentében.

Pár perc múlva már a padlón csücsültünk mindketten és azon tanakodtunk, hogy osszuk be a helyet. Először is egy szép zöld faliszőnyeget, amelyiken nagy agancsu, büszke szarvas állt, jó nagy rajzszegekkel a padlóhoz erősítettünk. Ez volt a babalakás szőnyege és egyúttal zöld füves udvara is. Azután három szép nagy skatulyáról levettük a fedelet és a skatulyákat, mint valami asztalokat, az alsó lapjokkal fölfele a fal mellett sorba állítottuk.

Az első skatulyára szép piros bársonyból egy kerek szőnyeget csináltunk, arra raktuk a szobabutorokat. Középen állt az asztal, négy székkal. Az asztal mögött a pompás kis divány foglalt helyet, míg egyik oldalon az ágy és a pici kis éjjeli szekrény, a másik oldalon pedig a drága szép tükrös ruhaszekrény pompázott.

Az ilyen módon szobává varázsolt skatulya mögött apró szegeket vertünk a falba, amelyekre kis zsebtükröket és szépséges karácsonyi, husvéti levelezőlapokat aggattunk. Drága pici párnákkal bevetettük az ágyat és egy csipkedarabból készült ágyterítővel letakartuk, egy másik csipkedarabból terítő lett az asztalkára, amelynek közepére egy pici üvegkutyust tettünk dísznek. Olyan gyönyörű volt ez a szoba, hogy még tündérorszámban sem lehet külön.

— Kik fognak ebben a szobában lakni? — kérdezte Jolánka.

— Az araszos babáid! Hozd csak őket hamar! Így ni! Ez a fiu a diványon ül. Ez lesz a háziur. Ez a kis kontyos a felesége, ez a másik meg a leánya. Ők székre ülnek, mert hajlik a lábuk.

— Jaj, de gyönyörű! Jaj, de gyönyörű! — táncolt Jolánka örömeiben.

Pont akkor nyílott az ajtó. Apuka haza érkezett.

— Na, itt a sparherdt! — mondta. — De biz ennek sem csöve, sem karikája nincs.

— Nem baj, — nyugtattam meg — csinalok én csövet hozzá fekete kartonlapból, az edényektől meg majd nem vevődik észre, hogy nincs karikája.

Szépen megtakarítottuk a kis tűzhelyet a portól és felállítottuk arra a skatulyára, amelyik konyhának volt szánva. Egy fél óra alatt úgy be volí rendezve a konyha, hogy ha a törpék szakácsa meglátta volna, menten szunyogot süttött volna benne a királykisasszonyának.

De csak apuka látta, aki-hogy-hogy nem, maga is mellénk került a padlóra s még ő verte be a falba azt a szeget, amelyikre a nyugtatótáblát akasztottuk.

— Mikor én nem leszek itthon, ki fog ebben a konyhában főzni? — kérdezte Jolánka.

Apuka bele nyult a zsebébe s egy talpon álló takaros porcellán hölgyet húzott elő.

— Ez fog főzni! — nyomta a Jolánka markába.

— Hát nem megmondtam, hogy ne hozz többet semmit! — pattogtam apuka felé.

— Jó, jó, hiszen ez az utolsó...

Mondjam tovább? Lett a zongora alatt olyan vig élet, hogy én jobbat nem tudok kívánni Jolánkának, mint azt, hogyha majd igazi nagy butorokkal fog magának lakást berendezni, abban ugyanolyan boldognak érezze magát, mint valamikor az araszos babák világában...

Hanem apuka nem tartotta meg az ígétét. A tizenegy zsebében örökösen szállított haza valami apróságot. Hol a piri kis szobába, hol a csöpp konyhába csempészett be valami új dolgot, pedig már az éléskamrának szánt skatulya is rogyásig meg volt rakva. Hiába lármáztam ő csak hordta, hordta és hordaná még most is, ha Jolánka már úgy meg nem nőtt volna, hogy még a parádés nagy babájával is csak nagy néha játszik.

Minden kicsi leánynak kívánok egy ilyen szöfögadatlan apukát és minden apukának legalább tizenegy kis tepsiktől és araszos babáktól duzzadó csodazsebet...

Jankó vasutja.

Írta: TUTSEK ANNA.

Réges-régen, hajdanában, ezelőtt két esztendővel, amikor még Jankó olyan kicsi legényke volt, hogy alig látszott ki a földből, legnagyobb örömeit abban lelte, hogy ha vasutat játszhatott.

Volt neki szép játék-vasutja, összerakható sinekkel s olyan mozdonyal, amelyet föl lehetett húzni, mint az órát s akkor szaladt végig a sineken és húzta maga után a kis vasuti kocsikat, amelyek szintén tökéletesen olyanok voltak, mint a nagy vasuti kocsik.

Volt első osztályu kocsi, kinyitható ajtókkal, ablakokkal, bársony üléssel, aztán másodosztályu kocsi, teherkocsi, szeneskocsi, pályaudvar, szemafor, sőt még volt egy vasuti hid, meg egy igazi alaput is!

Amikor az ebédlőben — amely egyuttal gyermekszoba is volt — szétrakta Jankó a sineket, felállította a hidat, a pályaudvart, meg az alaputat s megindította a vonatot, hát ember lett légyen, aki veszedelem nélkül keresztül tudott menni a szobán.

A hid, természetesen, egy nagy folyón vezetett keresztül s mikor anyuska a pohárszékhez akart menni, hogy uzsonnát készítsen elő, Jankó jajveszékélni kezdett:

— Jaj, jaj, anyuskám, belelépsz a vízbe! Ott folyik a Duna, nagyon mély! Jaj, jaj, ott meg egy váltó van! Vigyázz, most jön a gyorsvonat, mindjárt elgázolod!

Szegény anyuska kapkodta a lábait, azt se udta, merre lépjen, hová lépjen, hogy bele ne

lépjen a Dunába, el ne gázolja a vonatot, fel ne döntse az alaputat!

Jankó és Sárika egész napon át eljátszottak a vasuttal. A teherkocsikon szállítottak szemet, fát, babot, cukrot, követ, ami éppen kéznél volt.

Papirból vágtak ki utasokat, beleültették a kocsikba, mert olyan pici babájuk nem volt, amelyik belefért volna, aztán utaztak a papiremberké a világ minden része felé.

Amerikából egyenesen Londonba utaztak, majd Párison keresztül Kolozsvárra, közben kitérték Zalaegerszegre, onnan egy ugrással Konsztantinápolyba s aztán az alaputon keresztül átkarodtak Balatonfüredre.

Gyönyörű utazások voltak ezek, a kis papiremberké egészen el voltak ragadtatva s azzal sem sokat törődtek, ha vasuti szerencsétlenség történt, kisiklott a vonat, felborult a mozdony vagy összeütköztek a tehervonattal.

Jankó papiroson egész tervrajzokat dolgozott ki, hogy hogyan rakják le a sineket s csodálatos kanyarulatokat, rejtélyes tekervényeket s a divány alatt, meg a szekrény alatt titokzatosan elágazó sinpár keresztvezéseket eszelt ki.

Olyan csodás vasuti hálózatot gondolt ki, hogy bár minden zsebpénzét vasuti felszerelésre költötte, a sinek mégsem voltak elegendők s mindig újabb meg újabb beszerzésre volt szükség.

De anyuka nem volt már hajlandó hozzájárulni a költségfedezethez, az ő kis pénztárcája

meg teljesen üres volt. Jankó azonban, leleményes emberke volt, nem esett kétségbe.

— Tudod mit? — mondta Sárának, — majd készítünk sineket magunk.

Összekeresték ami vékony fát csak találtak a házban s Jankó teljes erejéből hozzálátott a faragcsáláshoz.

Volt neki egész kis asztalos fölszerelése, mindenféle szerszáma s olyan szorgalommal furt, faragott, gyalult, fűrészelt, hogy csakhamar az egész szoba olyan volt, — a Kati szakácsné mérges kijelentése szerint — mint egy személtáda!

Kati azért mérgelődött, mert azt a sok forgácsot, szemetet, neki kellett elakarítani reggel, de a Jankó arca boldogságtól ragyogott, mert ime, elkészült mind a sin, amire még szüksége volt.

Másnap korán reggel kiugrott már az ágyból, még a mosakodás is gyorsan ment — pedig máskor ennél az egy pontnál mindig alkudozott anyukával — s aztán szaladt ki az ebédlőbe. Sárka is csakhamar megjelent s aztán a két gyermek, mint rendesen szokta fölállította a vasutat.

Anyuska hagyta őket békésen játszani, csak azt nem tudta elképzelni, miért kér Jankó mind-egyre varróit és cérnát?

— Talán babaruhát varsz? — kérdezte mosolyogva.

— Dehogy! — tiltakozott Jankó mélységes megvetéssel. — A sinekhez kell a tű. De egy nagy, vastag tűt kérek, mert a kicsi mindig eltörik. És jó erős cérnát.

Anyuska adott, amit kért s örült, hogy ma olyan csendben vannak a gyerekek s hogy a faragcsálással sem szemetelnek többet.

Talán még soha ilyen jól nem mulattak a gyerekek. Szünet nélkül szaladgált a kis vasut, főleg a teherkocsik, mert némely sin nem volt igen tökéletes és sok kisiklás, meg összeütközés történt s a személyforgalmat azért beszüntették, nehogy valami szerencsétlenség történjen a papíremberekkel.

No de annál vigabban folyt a teheráru-forgalom. Anyuska rendelt fát és szemet és fizetett minden fuvarért egy fillért s igen meg volt elégedve a szállítmánnyal, amely az építőkövekből állott. Azonkívül cukrot is rendelt, adott erre a célra négy kockacukrot, apróra eltördelve, fizetett minden kocsikozásért egy fillért s azonfelül a vasuti személyzet az egész cukorszállítmányt meg is ehete.

A vasuti személyzet igen meg volt elégedve az ilyen áruforralommal s anyuska is meg volt elégedve, mert ő mindig ilyen jó üzleteket szokott csinálni.

Közben este lett, Sárka haza ment s Jankónak össze kellett rakni a vasutat, mindent szépen a maga helyére. Amikor aztán lefeküdt és anyuska megcsókolta éjszakára, két kis karját anyuska nyaka köré kulcsolta s titokzatosan a ülésbe sugta:

— Anyuskám, ne haragudj, hogy nem raktam el mindent a helyére. Engedd meg, hogy a fa-sinek ott maradjanak a szőnyegen.

— De Kati reggel ki fogja söpörni! Hiszen tudod, hogy mindent kisöpör, ami nincs a helyére téve.

— Nem, — nevetett ravaszul Jankó, — a fa-sineket nem tudja kisöpörni!

— Hát jól van, kis fiam, majd meglátjuk. Most csak aludj szépen!

Reggel korán Kati, a keféseprüt a kezébe loboztatva, nagy dérrrel-durrall beállított a hálószobába.

— Nagysága kérem, én elmegyek innen! Én egy percig sem maradok tovább! Ezt már nem lehet kibírni! Hiszen nem lehet tisztességesen söpörni sem a szobában! Tesék megnézni mit csinált Jankó!

Anyuska ijedten szaladt ki s aztán amint meglátta, hogy mi történt, úgy elkezdett nevetni, hogy az oldalát fogta. A vasuti sinek szép sorjában mind oda voltak varrva a nagy piros ebédlős önyeghez, de olyan erősen, hogy ember legyen, aki azt hamarosan le tudta volna bontani.

Jankó, a kis bűnös, egy szál ingben meztelenül, ahogy az ágyból kiugrott, ott állt anyuska háta mögött s ijedten várta, hogy mi lesz most? De amint meglátta, hogy anyuska nevet, már tudta, hogy nem lesz semmi baj s vigán ugrott a nyakába.

— Ugy-e, anyuskám, nem haragszol? Ugy-e maradhatnak itt a sinek örökre? Oda kellett varrni a szőnyeghez, mert külföldben mindig felborultak! Annyit varrtam tegnap, az ujjam is úgy össze szurkáltam! Ugy-e nem kell lebontani? Örökre itt maradhat a szőnyegen?

Bősz Kati dohogott és morgott, de anyuska, aki olyan sok mindent megélt, nevetve egyezett bele, hogy maradjanak hát a sinek odavarrva a szőnyeghez. — Örökre!...

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Róth Imre és Sánvi, Nagykaroly. A Cimbora 1-ső számát pótoltuk. Reméljük, hogy meg is kaptátok. — Kovács Laci, Emi és Lonci, Reg in. Köszölkék pontosan, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk. A címszallagot kijavítottuk. — Vernes Bözsike, Barót. A 44. számot nem tudjuk pótolni, mert teljesen elfogyott. Máskor ha valamelyik szám hiányzik, ajánljuk azonnal reklamálni meg.

Kiadóbácsi postája külföldi előfizetőihez.

Maurer Andor, Kosice. Előfizetési díja a beküldött 40 ek-ával múlt év okt. 1-től folyó év márc. 31-ig ki van egyenlítve. — Dobosi Rezső, V. Topolcany. Előfizetési díja a beküldött 20 ek-ával múlt év okt. 1-től dec. 31-ig ki van egyenlítve. — Virsik Mariska, Géza, Margit és Elemér, Malacka. Előfizetési díjuk a beküldött 20 ek-ával folyó év jan. 1-től márc. 31-ig ki van egyenlítve. — Tauszig Imre, Sárbogárd. A bélyeggyűjtő ural mi semmiféle összeköttetésben nem vagyunk, ezért reklamációval közvetlen öhozá fordulj.

**Dundi is Cimborát olvas, mint látjátok,
Hát ti akkor ugyan hogyan olvasnátok?**

Már 42 sorsjegyet adtunk ki.

Ha így halad az előfizetés gyűjtés, rövidesen megejthetjük a sorsolást.

A Cimbora sorsjátéka iránt minden nap nagyobb és nagyobb az érdeklődés. Nem is csuda, mert hiszen öröm és élvezet a játék és ez alkalommal Ti olyan játékot játsztok, amelyben mindenki csak örömét lelheti. Örömét leli az is, aki nyerni fog, mert egy szép és értékes ajándéktárggyal gazdagszik, de örömét leli az is, akire nem mosolygott rá a szerencse Istenasszonya, mert az előfizetés gyűjtésével szolgálatot tett annak a gyermeknek, amelynek régi és hűséges olvasója és amelyet szeret.

Feltételünk az volt, hogy minden olyan előfizető után, aki egy negyedévi előfizetési díját a Cimbora kiadóhivatalának Szatmárra beküldi, egy-egy sorsjegyet küldünk Mihelyt 250 előfizetőt kapunk és így 250 sorsjegyet kibocsájtottunk, megtartjuk a sorsolást és a nyereménytárgyakat a nyerteseknek elküldjük.

A 250 sorsjegyből már 42 sorsjegyet ki is adtunk és oly sok új előfizetőt jelentetnek be, hogy azt hisszük, hogy a Cimbora következő számában már azt jelenthetjük, hogy már 50–60 sorsjegyet

kiment a játékosok címére. Mivel azt hisszük, hogy mindannyian olvastátok már, hogy melyek azok a nyeremény-tárgyak, amelyeket a sorsolás alkalmával kisorsolni fogunk, a Cimbora jelen számától kezdődőleg a tárgyak jegyzékét nem közöljük, hogy e közlemény helyett is kedves és élvezetes olvasnivalót ad-hassunk nektek.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
Nagy Mária, Marosvásárhely.
B. Krausz Irén, Torda.
Taub Erzsébet, Szilágyfőkeresztúr.
Almay László, Dés.
Gagyí Rózsika, Frumoasa (Szépvíz).
Rohrböck László, Budapest.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.
Módy Mihály, Petrozsény.
Papp László Gencs.
Nagy Ferenc, Kolozsvár.
Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).
Tóth Lálka, Caransebes.
Kertész Maja, Kolozsvár.
Kökösí Anna, Sepsiszentgyörgy.
Steiner Bébi, Kolozsvár.
Fried Gábor, Máramarossziget.
Schwartz testvérek, Petrozsény.
Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.
Beregi Elza, Szászrégen.
Budovszky András, Vizakna.
Peretz Erzsébet, Arad.
Kun István, Temesvár.
Molnár Anna, Nagyborosnyó.
Kótay Pál, Szatmár.
Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
Tarján Edit, Déva.
Krausz Bözsi, Murány [Csehszlovákia].
György Győző, Páva.
Bethlen Farkas, Bonyha.
Lévai Klárka, Temesvár.
Risoyszky Lajos, Marosvásárhely.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Partos Matild, Nagyvárad.
Schusster testvérek, Kassa [Csehszlovákia].
Katz László, Máramarossziget.
Böszörményi Lacika, Sántana.
Simon Béla, Fogaras.
Vigh Károly, Marosvásárhely.

Eddig két-két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Gyárfás Magda, Kolozsvár.
Kolezonay testvérek, Vajdahunyad.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Muzsnay Béla, Arad.
Neidenbach Laci, Arad.
Leitner Vera, Déva.
MálhÉ Klárka, Beica de Jos
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre, Lugos.

Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyeket küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " " "	Tóth Lálka, Caransebes.
5. " " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.
9. " " " "	Antal Miklós, Recas.
10. " " " "	" " " "
11. " " " "	" " " "
12. " " " "	" " " "
13. " " " "	Molnár K. és L., Nagyborosnyó.
14. " " " "	Nagy Mária, Marosvásárhely.
15. " " " "	Kertész Maja, Kolozsvár.
16. " " " "	Krausz Irén, Torda.
17. " " " "	Taub E., Szilágyfőkeresztúr.
18. " " " "	Kökösí Anna, Sepsiszentgyörgy.
19. " " " "	Kun István, Temesvár.
20. " " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
21. " " " "	Bartók Ferenc, Nagyszalonta.
22. " " " "	Kótfay Pál, Szatmár.
23. " " " "	Antal Miklós, Recas.
24. " " " "	Krausz Bözsi, Murány.
25. " " " "	György Győző, Páva.
26. " " " "	Molnár Anna, Nagyborosnyó.
27. " " " "	Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
28. " " " "	Tarján Edit, Déva.
29. " " " "	MálhÉ Klárka, Beica de Jos
30. " " " "	" " " "
31. " " " "	" " " "
32. " " " "	Fried Imre, Lugos.
33. " " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
34. " " " "	Kovárik Misi, Tarnava.
35. " " " "	Neidenbach Laci, Arad.
36. " " " "	Steiner Bébi, Kolozsvár.
37. " " " "	Wertheimer Rózsika, Zsibó.
38. " " " "	Schusster testvérek, Kosice.
39. " " " "	Fried Gábor, Máramarossziget.
40. " " " "	Lévai Klárka, Temesvár.
41. " " " "	Böszörményi László, Sántana.
42. " " " "	Katz László, Máramarossziget.
	Szilvássy Károly, Szinerváralja.

Igyekezni fiúk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és meg-ejthessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

FEJTÖRŐ.

Betűhiányos rejtvény.

— Beküldte: KOVÁCS ERZSIKE. —

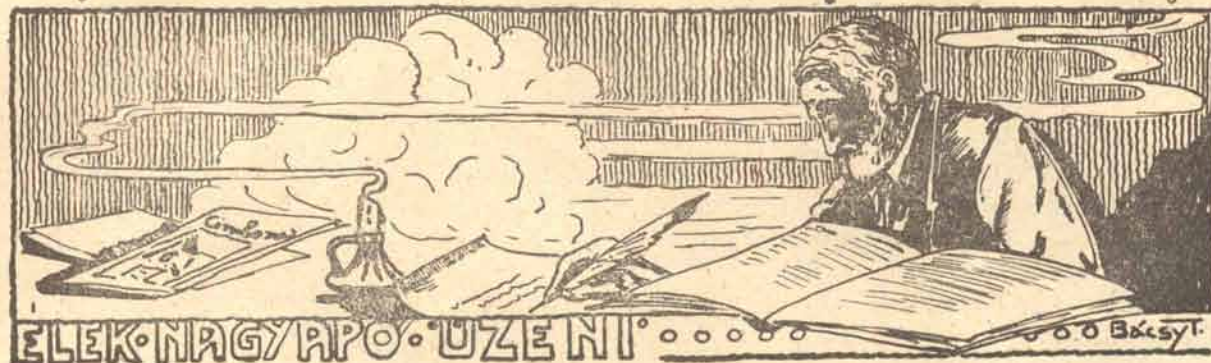
Niva anak.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc Ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Müintézet Rt.-nél (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1.; ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Dáci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Pósta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

Hirsch testvérek, Marosvásárhely. Nem csudálom, ha anyukátok zugolódik, mivelhogy rendellenül kapjátok az újságot. Ez a rendellenesség azonban nem irható a kiadóhivatal rovására, mert az hétről hétre pontosan elindítja az újságot, ám, Isten tudja, hol, melyik állomáson hevertetik a Cimborát, nyilván azzal a jóakarattal, hogy a Cimborá olvasóit türelmességre szoktassák. Am a „jó akarainak” is van határa s én a magam részéről a legjobb akarattal sem találok jó viccének, ha 2-3 számot egymásután elsüllyeszt vicces kedvében a posta és sok ezer gyermek heleken át nem kapja az újságot. Bizony mondom, rossz vicc ez, mert engem, aki pihenni jöttem Pestre, valóságos beteggé tett ez a viccelődés. Remélem, hogy lőtetek is mielőbb megnyugtató levelet kapok, mint ahogy kaptam már sok unokámtól január végén, hogy a január első felében elindított újságokat végre megkapták. Leborulok a posta pontosága előtt. — Katalin Nándorhegy. A levélre csak március folyamán válaszolhatok, miután orvosi rendeletre úgy intézkedtem, hogy csak az unokák leveleit küldjék utánam, a kéziratot tarisák vissza. — Simai Béla, Fogaras. No, végre egy január 25-én kelt levél, melyből megtudom, hogy a jan. 4-iki Cimborá szerencsésen megérkezett Fogarasba. Szinte látom Posta bácsi önelégült mosolygását: lesz öröm a háznál s ez az örömet az én viccemnek köszönhetik! A kiadóhácsinak írtam, hogy pótolja a 17., 19., 23., 26., 27., 29., 34., 42., 50., 51. és 52. számot, de megeshet, hogy minden számot nem tud pótolni, mivelhogy nem azon melegében reklamáltad meg. — Tátray Barna, Nagyvárád. „Adjon Isten minden embernek” — jobb napot, mint amilyenekben részem volt mostanában a posta jóvoltából. Az Ócsike bizonyítványa egyes és kettes volt. El is vitte nagyanyóka őt is, a löbbi pesti unokákat is a Nemzeti színházba, mivelhogy valamennyinek igen jó bizolványa volt, hogy lássák meg Jókai híres regényét, az „Egy magyar nábob”-ot színmű formájában. — Földes Imre, Szatmár. Ej, ej, te tréfálsz. Azt írod, hogy január 23-án megkaptad a január 4-iki számot. Szóval: nem is egész husz napot utazott a Cimborá a Str. Cuza Voda-ból a Str. Stefan cel Mare-ba! Hogy is mondta Petőfi? „Eddig a madár repült, most a posta is repül.” Az írásod kezd már javulni. Még sok a helyesírási hiba, de ez is megfogyalgozik, ha lassan, megfontoltan írod a leveleidet. Örömmel látom a leveleiből és sok unokám leveleiből, hogy lelkesen részt vesztek az előfizető gyűjtésben. Csak rajta! Mennél több olvasója lesz a Cimborának, annál gazdagabb lesz olvasmányokban és képekben. A rejtvényed jó. — Beretzy András, Egrestő. A három Csokonai-vonatkozású rejtvény közül a középső sorra kerül. Szívemből kívánom, hogy a te részedre is eredményes legyen az előfizető gyűjtés. — Sziklay László, Kassa. A kétvégű szavakkal bizony lekéstél, de nem csoda, mert karácsony előtt sok volt a tanulnivalód, aztán influenzába estél. Remélhetően végre hozzátok is eljutottak a januári számok s így részt vehetsz az előfizető gyűjtésre hirdetett pályázatban. — Kun Jancsi, Temesvár. Ha a nyári beszámolóddal második helyre kerültél, ezzel meg lehetsz elégedve, mert innét már csak egyet kell lépned, hogy első helyre érkezzél. Hiszem is, hogy a jövő nyáron sikerül is neked

ez az előrelépés. Ha igazán cimborád a Cimborá, akkor el is hiszem neked, hogy egész lélekkel hozzájárulsz az előfizető gyűjtéshez. Rejtvényeid közül a régi felirat sorra kerül. — Scheidl Anna, Vulkán. Katalin című regényem valóban igaz történet, hőse ma is él, egyik pesti árvaház igazgatója, jobban mondva: imádott Katalin mamája, aminthogy „jól imádkoztak” mindazok az árva gyermekek, akikkel Katalin mama ötel a szívére. — Komjátszeghy Lajos Kolozsvár. Csaknem az egész család beteg volt. De csak volt s hál Istennek már mind jobban vagytok. A kiadóhácsinak írtam, hogy pótolja a 32., 36., 40. és az 52. számot, amelyeknek az elveszése miatt az anyukától nagyon kikaptál. Hát bizony „Ordo est anima rerum”. Gimnazista vagy, fordítsd le, mit jelent. — Szilvássy Károly, Szinerváralja. Mennyi örömed volt mostanában! Alig fért le négy oldalra, pedig ugyancsak apróztad a belülek. Hogy majd nyersze-e és mit az előfizető gyűjtéssel, szerencse dolga. Ha rajtam állana, szívesen jutlatnék neked egy valóságos nyomdát is, mert legrégibb vágyad a nyomda. De ez a vágyad is teljesülhetne idővel, ha kitanulnád a nyomdászságot. — Singer Móricz, Dés. Két oka van — írod — a csunya írásodnak: egyik, hogy körülállnak mind a gyermekek írás közben, a másik, hogy nem is tudsz szebben írni. Elég az egyik ok is, az utolsó, de e-miatt nem szabad elkezeregni, már azért sem, mert nem mondható csunyának az írásod, meg aztán, tisztán tőled függ, hogy az írásod megszépüljön. Nem kell ehhez egyéb, csak erős akarat. A sorsjátékban csakis előfizető gyűjtéssel vehetsz részt, pénzért nem kaphatsz sorsjegyet. — Singer Margit, Dés. Nem vettél részt a nyári vakációs pályázatban, pedig Széken nyarallál, ott két színjátékot is előadtatok a Cimborából, — szóval, lett volna miről beszámolj. Hát csak pótolj a mulasztást a jövő nyáron. — Kovács Laci, Lonci és Emi, Szászrégen. Levelezőlapotokat továbbítottam a kiadóhácsinak elintézés végett. — Gréb Tibor, Nagyszében. Eddig bizonyára megkaptad a posta rendellenességéből elmaradt számokat. Rengeteg sok névrejtvény gyűjt össze, tehát másfajta eszelj ki, aztán ha oly rejtvényt szerkesztesz, amelynek név a megfejtése, ez a név valamelyik híres ember neve legyen, hadd tanuljanak ebből is olvasótársaid. — Högye Rózsika, Beszterce. Ha január végéig sem kaptad volna meg a januári számokat, közöld velem, hogy fölöslegesen ne pótolják. — Hirsch Ida, Ditró. A kiadóhácsi értesített engem, hogy pótolta a hiányzó számokat. Rejtvényed megfejtése Ditró és nem Ditró, tehát hibás. Csudálom, hogy ezt nem vetted észre, mert a keltezésben helyesen írtad hosszú óval a helység nevét. — György Győző, Páva, Háromszékm. Bizony, ha szerelnél te is előfizetőt gyűjteni, csak gyűjtés, hátha a szerencse úgy kedvez neked, hogy éppen a 36-ik díjat nyered meg?

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.

Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40, egész évre 80 cK.

Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.

Magyarországon: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.

Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzügyintézeteknél tizethetők be:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.-l.

Helmecc: Bodrogközi Bank r.-l.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Ilava: Ilavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r.-l.

Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r.-l.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-l.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-l.

Nove-Zámky: Ersekújvári Népbank r.-l.

Presov: Eperjesi Bankegylet.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-l.

Sevjus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-l.

Trencin: Trencséni Hitelbank r.-l.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bihor, Hunyad, Dés, Déva, Dicsőszentmihály, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafejervár, Kézdivásárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarosziget, Nagybánya, Nagyecsed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszében, Nagyvárad, Petroszény, Segesvár, Sepsiszenegyháza, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbízottunk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Krafft János, a Brassói Lapok pénzbeszedője, Csíkszeredán Orbán Balázs, a Ganz féle villamosági r. t. tisztviselője.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faértékesítő r.-l.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) levő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A Cimbora könyvosztálya

Ártárról szállít irodalmi értékű ifjúsági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

Ma költői	8 leu
Ma magyar költői	12 "
Balázs Ferenc: Mesefolyam	50 "
Benedek Elek: Ócsika könyve	60 "
" " Híres erdélyi magyarok	40 "
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénymagyarázat. Cserkész-törvények.	12 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Farkas Gy.: A fáborgtűz üzen. Cserkészbeszélések.	12 "
" " Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " Szökés a teknőben	75 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Petőfi: Tündérálmom	5 "
Radványi: Horog István et Comp	12 "
" " Napsugárleventék	10 "
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	10 "
Szilágy Ferenc: Hangzalka	80 "
Szondy György: Bőrme	80 "

Sztrilich—Kóczy: Tábori munkák	12 "
" " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Térképismertetek 24 képpel	12 "
Vörösmarty: Az ember	6 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvétel ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árát a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára, tízennyolccal szorozandó. Az így kapott eredmény az a leu összeg, amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.